

Seni Sevmek

– Burak Yalçın · 27 Eylül 2011

Gittin...

Dudağıma, çocuksu susuzluğumla asla doyamadığım öpücüklerinden birini kondurup gittin. "Ne olur öyle bakma bana" dedin en son...

Daha birkaç dakika önce gözlerimde varlığımla alevlenen yaşam sevincinin yerine, boyun eğmiş, donuk ve daha şimdiden hasretinle kavrulmuş bir karanlığı bırakıp gittin... Dolmuştu zamanın. Yüreğimdeki kum saatini, o göz açıp kapayıncaya kadar geçen "sen"den, sanki asırlarca tükenmek bilmeyen "sensizliğe" tersyüz ederek gittin.

İçimde, günlerdir yokluğunla zayıflamış, kalbi kupkuru kalmış aşk çocuğunu sevginle emzirme sarhoşluğuyla delirdiğim şu üç saatin içindeki yüzlerce "an"ı "anı"ya dönüştürerek...

Önce gözlerim öksüz kaldı yokluğunda. Sonra, nefesinin o buğulu sıcaklığından mahrum kalan evimin rutubet kokulu duvarları...

Gittin...

İki aşkın arasında şaşkın. Ürkek ve çaresiz bir çocuk gibi savrulan kalbini cebine koyup, başka bir eve gittin uyumaya. Artık senin değildi evin, "sizin" di. Benim özlediğim o eski evin değildi gittiğin...

O eski ev... Oturup, zamanın o yağmursuz, o parça parça yüzüne bakarak, güneşin bütün gün sadece yalayıp geçtiği loş pencerelerinde dalgınlığımızı biriktirdiğimiz o ev...

Şaşardık bazen. Ansızın, hesapsızca, belki de yorgun düşerek... Akıldışı bir hızla devinen imgelerin ortasında, bir çığ gibi ömrümüze yığılan anılardan birin seçip, dondurarak... Hayat, çok eskilerden gelen sonsuz bir ayınle ilgili gibi, bir gelenek gibi tekrar ederdi etrafımızda, umurumuzda olmadan...

Elin çaya uzanırdı. Tenim dudaklarını özlerdi. Bir sözüm şiirin olurdu. Demlenirdik.

Gömüldükçe düşlerin o büyümlü uykusuna, aşkımın kalbimdeki ilahi melodisi çalınırdı kulaklarına birden.

Nasıl da ürkerdin... Karanlıktan korkan bir çocuğun teselli isteği gibi bölerdi sesin suskunluğumuzu.

Ruhlarımızın bir yerlerde buluştuğuna, düşlerimizin bir yerde kesiştiğine inanmak istediğim bu hayattan çalıntı anları, beni bunun aksine inandırmaya çalışan bir sesle ve ilk önce hep sen bölerdin.

İşte böyle anlarda yüzü daha da netleşirdi dünyaya gözlerinden bakan o yaralı çocuğunun... İşte ben en çok seni içimden doğru sevdiğim böyle anları severdim.

Hayatın içinde seni barındırdığı her karesinde uzun uzun soluklar alarak, o günlük, o sıradan ayrıntılarını alabildiğince büyütüp, içinde kaybolarak severdim seni... Odanın içinde, varlığına yıllardır aşına olduğun bir eşya gibi sessizce kaybolarak, seni izlemek ve başının üzerinden sonsuzluğa akıp giden düş bulutlarında şekillenen her şeyi, şu yüreğimde senin için büyüttüğüm şiire mısra yapıp eklemeyi seni sevmek.

Sevmek hayatına tanıklık etmeyi benim için... Sabahları evden çıkmadan önce, uykundaki o en masum

halini öpücüklerle boğarken "gitme" diye sayıklayan sesine kıyamayıp, patrona bin bir yalanlar uydurarak, işe gitmemekti seni sevmek...

Sana kahvaltı hazırlamaktı. Senle hazırladığım sofraya iştahla oturup "sen var ya, bir meleksin, neden seninle evlenmiyorum ki ben? Senden daha iyisini mi bulacağım"diyen muzip sözlerine sevinmek, belki de çocukça inanmaktı. İnce ince kıyılmış, tabağa motif gibi işlenerek dizilmiş ve hep sevdiğin gibi üzerinde zeytinyağı ve limon gezdirilmiş domateslere, yaptığım mezelere duyduğun minnete şaşırırmaktı. Hayatına eklemekten çılgınca zevk aldığım o şefkatli inceliklere duyduğun minnete şaşırırmaktı seni sevmek...

Seni sevmek, bundan yıllar önce, seni bir idol gibi içimde büyütüp, hayranlığımın yavaş yavaş aşka dönüşünü ürkekçe gizleyerek kaleme aldığım mektuplarıma, aynı incelikle, aynı özlemle, aynı hayranlıkla verdiğin cevaplarına inanmaktı. Tüm ısrarlarına rağmen, bu eşsiz büyüü bozmaktan çekinip, aylarca seni bir kez bile aramamaktı. Sonra ansızın yollara düşüp, çocukluğumda kalbimde filizlenen sevdası senin aşkınla yeşeren bu kentin sokaklarında izini sürmek, kendi sözlerinle "bu inceliğin ve bu derin anlayışın yüzünü", yani o merak ettiğin yüzümü, gözlerine taşımaktı. Bulduğumuz cafe de, ayların günlerin telaşı ve suskunluğuyla anlattığın şeylerin hiçbirini algılamadan, sadece hayranlıkla seni, o hepimiz gidiliğini seyrederken, masanın altından bir türlü çıkartmadığın o telaşlı, o çocuk ellerinde kendini ele veren heyecanına inanmaktı...

Seni sevmek, o gece rakı içtiğimiz köhne meyhaneden çıkıp yürüdüğümüz sokaklarda, Nisan ayında bir mucize gibi gökyüzünde dans eden kar tanelerinin Tanrı'nın bu aşk için gönderdiği bir işaret olduğuna inanmaktı.

Seni sevmek kadınlığı, bedenimi ve hazzı ilk defa seninle keşfetmekti. Onyediy yıldır sanki sadece senin için sakladığım bedenimi, en ufak bir tereddüt duymadan ve beklentisiz bir sarhoşlukla sana sunmaktı. Her dokunuşunda kutsal bir ayinin o sıcak ve tatlı şarabını yudum yudum içer gibi...

Seni sevmek, aşkın uğruna, ama senden izinsiz, başka bir kentteki hayatımı sıfırlayıp, yaşadığın kente, yaşadığın göğün altına, ısladığın yağmurların altına gelip yerleşmekti. Senden başka, bu koca kentte bir başınlık ve kimsesizlikti seni sevmek... Sokaklarda tek bir tanıdık simaya rastlamamaya alışmaktı güçlükle... Hücrelerimle beraber çoğalan aşkını özgürce ve sınırsızca yaşamak için ailemin şefkatli ve anlayışlı kollarından sıyrılıp kanatlanmak, yıllanmış can dostların sevgisini çok uzaklarda bırakmaktı...

Seni sevmek, yalnızlığın soğuk kollarından biraz olsun sıyrılıp, nefes alabilmek için geceleri saatlerce tek başıma Beyoğlu'nun karanlık sokaklarında kalabalığın soluğuyla ısınmaya çalışmaktı. Hiç tanımadığım insanların yüzünde senin yüzünü aramak, onların kaybolmuş, umutsuz hayatlarında yaralı geçmişinin ve çocuksu düşlerinin izini sürmekti.

Seni sevmek, bu kentin tozlu, soluk ışıkları ruhumu ısırırken, aynı gecenin yıldızları altında seni deliler gibi özlemektir. O geceyi de kollarında geçirebilmeye seni ikna edebilmek için saatlerce sokaklarda dolaşıp, barlarda, kahvelerde oturup eve dönüşünü beklemektir. Bazen bu bekleyişlerin sonu, yorgun düşmüş bedenimi sürüklediğim evimde, o gece bir başka kadının yanında uyumana ağlamak olurdu sabaha kadar... Ertesi gün bir şizofren gibi, hiçbirşey olmamış gibi tekrar seni sevmeye koyulurdum. Şaşırırdım.

Çünkü, seni sevmek direnmekti sevgili... Güçsüz olanı acımasızca yok eden bu kentin hoyratlığına ve senin için artık inanmaktan çoktan vazgeçtiğin, yaşadığın hayal kırıklıklarıyla çok uzun zamandır kaybettiğin o aşk duygusunun gerçekliğinin canlı ispatı olmaya direnmekti. Kalbine inançla aşk tohumları ekmekti seni sevmek. Sevmek o yitirdiğin aşk şarkısı adına sana umut vermektir. Seni sevmek, ait olduğun gökyüzünde seni özgür bırakmaktır. Koparmamaktı kanatlarını. Ruhunun ve kaleminin tek besin kaynağından, başka sevgilerin şiirine eklediği mısralardan kıskançlıkla seni mahrum etmeye yeltenmemektir.

Sevmek, ruhumun tek sahibi olan seni sahiplenmemeye kanaya kanaya razı olmaktır. Çocuksu bir saflıkla tek vazgeçemeyeceğinin ben olduğuma kendimi inandırarak, hayatına boyun eğmektir.

Seni sevmek, bir babayı, bir can yoldaşını hayatının sonuna kadar yanında olduğunu bildiğin güvenilir bir dostu, ilgiye ve şefkate doymayan çaresiz bir küçük çocuğu, ama en çok da tutkulu, kıskanç ve yüreği sonsuz maviliklere akan bir deli aşığı sevmek gibiydi.

Bir gün ansızın, telefonda duyduğun bir sese, ya da yeni tanıştığın bir kadına aşık olduğunu, sanki tepkimi ölçmek ya da seni nasıl kıskandığımı görmek isteyen abartılı bir heyecanla söylediğinde, telaşa kapılmamak, bunun gelip geçici bir duygu olduğuna ve asla benden vazgeçemeyeceğine inanmaktır... Yine de içimdeki o kaçınılmaz endişe ister istemez sarardı yüzümü... Sesim soluğum kesilirdi birden... İşte öyle anlarda beni sınırsız sarıp, tutkulu bir sevişmenin ilk öpücüklerini dudağıma kondururken "Sen küçücük bir kızsın, biliyor musun" diyen şefkatli sesini severdim en çok. Ve aslında ben dâhil, hiç kimseye âşık olamayacağını düşünür hüznlenirdim.

Rüyalarımın gül kokusu.

Sonra bir gün aşka açıldı yüreğinin sürgüleri Sonra bir gün şiirlerin başka bir aşkın kokusuna büründü. Yıkıldı tabuların... Kırıldı zincirlerin... Uzağıma düştün.

Bu defa farklıydı, hissetmiştim. Yalnız bedenini değil, ruhunu da paylaşmaya başlamıştın bir başka kadınla.

Sonra sevmek yavaş yavaş kayışını izlemek oldu avuçlarımdan. Seni sevmek, sen sabaha karşı uyuduğumu sanarak yanımdan kalkıp bir başka yürekle telefonda özlem giderirken, içimde kopan fırtınaları susturmaya çalışmak oldu sessizce.

Habersizce kapını çaldığım o gün, kapıda kalıp, içeri girememek oldu. O güne kadar hiç olmazsa bana karşı dürüst olmanla, yaşadıklarını benden gizlememenle, yalan söylememenle avunuyordum. Ama bir başkasını incitmemek, üzmemek için ondan gerçekleri gizlediğini, yalanlarla da olsa o nu koruduğunu fark edince bu avuntu da terk etti beni. Yalanlarını bile kıskanır oldum.

Neden dürüst olmak için beni seçmiştin sanki. Gerçeğin acımasız zindanlarında neden beni kilitli bırakmıştın.

Ne çok düşündüm bu soruların cevaplarını. Ne çok sorguladım kendimi, nerde hata yaptığımı, neyi eksik bıraktığımı.

Kadınca oyunlardan haberim olmadı hiçbir zaman. Seçtiğin yaşam biçiminden koparmak, seni soluksuz bırakmak demektir benim için. Hatam seni bir mülk gibi sahiplenmemek miydi? Acaba istediğin bu muydu? Seni yanlış mı tanımıştım? Bana hep, ne kadar asil bir yüreğim olduğunu söyler dururdun. İsyanim, kalbimin ezilmiş parçalarının üstünü örtüp, sessizce çekip kapını çıkmak olurdu en fazla.

Yalnız kalmak istediğini daha sen söylemeden yüzündeki bulutlardan hisseder, çekip giderdim. Özür diler gibi bir sesle, onun geleceğini söylediğinde, sessizce çıkıp giderdim. Karşında ben otururken, onunla saatlerce telefonda konuştuğunda çıkıp giderdim. Hep giderdim.

Bu onurlu tavrımdı belki de ezen yüreğini. Vazgeçemediğin tek yanım buydu belki.

Sonra, sevmek yaralı kadınlığımı başka yüreklerle avutma yanılığısına kapılmak oldu. Buna hakkım olduğunu söyleyip dursan da, biliyorum aslında içten içe hiç affetmedin beni. Sen çoktan parçalanmıştın zaten. Benim de yüreğimi böldüğümü düşünmek sana bile ağır geldi. Oysa ben, seni değil, kendimi cezalandırıyordum başka bedenlerle... Ruhumu kemiren bu deli aşkı cezalandırıyordum. Bunu anlamadın mı sevgili?

Sevmek seni değil çocukluğumu, düşlerimi, kendimi aldatmak olmuştu artık. Bana bağlanan masum aşkları seninle aldatmak olmuştu... Kimseye veremedim yüreğimi. Ne zaman baksalar içime, yüreğimin kırık aynasında kendilerinin değil senin yüzünün aksini gördüler hep... Sessizce çekip gittiler. Fark etmedim bile gittiklerini...

Gittin...

Seni sevmek, bensiz akıp giden hayatına bir yabancı gibi uzaktan bakmak oldu çoktandır... O çocuk ellerinin, bir başkasının saçlarında gezindiğini, aniden özlemle sarılıp bir başka yüzü öpücüklerle boğduğunu, sabahları uykunda bir başka kadına "gitme" diye sayıkladığını düşünmek oldu, seni sevmek... Geceleri kokuna hasret yatağında ter içinde uyanmak, kendimin bile affedemediği bir bencillikle, kalbindeki tek aşkın benimki olması için gözyaşları içinde Tanrı'ya yalvarmak oldu...

Seni yasak bir aşk gibi gözlerden uzakta, rutubetli duvarlar arasında yaşamak oldu, sevmek. Beni hayatından dışladığın için öfke nöbetlerine kapılıp, bana bile yabancı gelen, hiç tanımadığım bir sesle sana bağırarak, haykırmak, ağlamak, sonra pişmanlıkla affedip tutkuyla sana tekrar sarılmak oldu...

Yabani bir ot gibi ruhumu sarıp sarmalayan öfke ve kıskançlık duygularıyla benliğimden uzaklaşmayı kendime yakıştırmamak, kaldığım bu karanlık dehlizde, kendi kalbimde, yalnızlığında, sensizliğimde, kendi aşkımla delirmek oldu seni sevmek.

Şimdi, bu acıya bir son vermesi, kendisini terketmesi, sonsuzluğa bırakıp gitmesi için birbirine yalvaran iki yüreğiz artık. "Ayazda iki yürek" gibiyiz.

Sen benim şizofren aşkımsın... Ben senin kanayan vicdanınım. Affet beni sevgili... Verdiğim sözleri tutamadım.

BURAK YALÇIN

24.09.2011